

Arrest

nr. 224 532 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 mei 2018 diende verzoekster van Nederlandse nationaliteit een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

Op 11 oktober 2018 weigerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 november 2018 diende verzoekster van Nederlandse nationaliteit een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

Op 29 maart 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 07/11/2018 werd ingediend door: Naam : B., I., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : [...]1973, Geboorteplaats P., Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te [...] KALMTHOUT

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 07/11/2018. een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor de aanvraag legde betrokkene een aantal documenten voor, waaronder: een uitzendovereenkomst FASE A met uitzendbeding dd. 24.11.2017 (Onderwijs Dynamiek B.V.), een uitzendovereenkomst met uitzendbeding Fase 1 & 2 van 30/08/2018 bij Dit is Wijs, een arbeidsovereenkomst oproepkracht bepaalde tijd dd. 06/09/2018 bij Beware Brede School, loonbrieven van Onderwijs Dynamiek voor de periodes 27/11/2017-23/04/2018; 06/08/2018 - 16/09/2018; 17/12/2018-23/12/2018. Er werden eveneens loonbrieven voorgelegd van Beware Brede School voor de periode 09/2018 t.e.m. 12/2018; loonbrieven van Dit is Wijs voor de periode 11/2018 t.e.m. 02/2019; loonbrieven van v.o.f Tropical Foods voor de maanden januari en februari 2019 en een document van VGZ zorgverzekeraar geldig tot eind 2018.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980. Het is wel degelijk de bedoeling dat een beschikker van bestaansmiddelen aantoonbaar over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. De bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal gezinsleden die ten laste zijn.

Uit verder onderzoek en analyse van de overeenkomsten en loonstroken dienen we vast te stellen dat betrokkene in Nederland is tewerkgesteld maar het betreft ofwel een uitzendovereenkomst met uitzendbeding Fase A (Onderwijs Dynamiek) of een arbeidsovereenkomst met uitzendbeding Fase 1 & 2 (Dit is Wijs) of een arbeidsovereenkomst als oproepkracht voor een bepaalde tijd (Beware Brede School) . Dit wil zeggen dat betrokkene gedurende een beperkte periode tewerkgesteld wordt en gedurende deze fase de uitzendopdracht altijd tussentijds kan worden stopgezet bijvoorbeeld als er bij de opdrachtgever geen werk meer is, als er problemen zijn met een uitzendkracht, of een uitzendkracht is ziek of gaat ergens anders werken,... en dit zonder voorafgaandelijke waarschuwing/opzegtermijn ed. Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidssituatie. Aan de hand van de aangeleverde bewijzen kan er niet afgeleid worden dat betrokkene heden nog is tewerkgesteld bij Onderwijs Dynamiek B.V. in Nederland .Immers, betrokkene heeft geen loonbewijzen aangeleverd van na 23/12/2018. Betrokkene legt weliswaar ook loonstroken voor van v.o.f. Tropical Foods in Nederland maar door het ontbreken van een arbeidscontract is het niet duidelijk of zij daar ook met uitzendbeding werkt of als oproepkracht.

Gezien de aard van de contracten (en dus ook van de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van haar werkgevers, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat zij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel.

Gelet op de elementen en vaststellingen kan een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aan betrokkene niet worden toegekend “

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 8 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/1 (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Ze licht haar middel toe als volgt:

“Verwerende partij weigerde verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen op basis van het feit dat zij werkt op basis van een interimcontract. Verwerende partij is van oordeel dat deze arbeid op basis van interimcontracten steeds tussentijds kan worden stopgezet zonder voorafgaandelijke waarschuwing of opzegtermijn. Om deze reden zou verzoekster in een zeer onzekere arbeidssituatie verkeren en zou zij op onvoldoende wijze aantonen dat zij in de toekomst niet ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit is echter te kort door de bocht.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet stelt : “[...]” (eigen onderlijning)

Zoals bevestigd in de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet vormt dit artikel de omzetting van artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004. In artikel 8.4 van deze richtlijn wordt in het kader van de bestaansmiddelen het volgende verduidelijkt :

"4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert. "

Verwerende partij mag bijgevolg niet uitgaan van een bepaald minimumbedrag, maar moet geval per geval op basis van de persoonlijke omstandigheden nagaan of een Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij deze afweging heeft gemaakt.

Louter op basis van het feit dat verzoekster tewerkgesteld is met interimcontracten en contracten van bepaalde duur, kan men niet concluderen dat zij geen toereikende bestaansmiddelen heeft om zichzelf te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zou vallen.

Verzoekster legde het bewijs voor van haar inkomsten van 24 november 2017 t.e.m. februari 2019 (vlak voor de bestreden beslissing genomen werd). Verwerende partij heeft ook loonfiches in haar bezit voor deze volledige periode, nu de loonfiches voor de periode november 2017 t.e.m. juli 2018 in een vorige aanvraag tot inschrijving werden voorgelegd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert heeft verzoekster voor de periode januari en februari 2019 niet enkel loonfiches van Tropical Foods VOF voorgelegd, maar eveneens loonfiches van 'Dit is Wijs'.

Verzoekster heeft bijgevolg het bewijs geleverd dat zij van november 2017 tot op het ogenblik van de bestreden beslissing over voldoende bestaansmiddelen beschikte om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het loutere feit dat verzoekster 'slechts' interim-arbeid verricht mag echter geen reden zijn om haar verblijfsrecht te weigeren.

In het kader van gezinshereniging oordeelde uw Raad reeds als volgt over de inkomsten uit interimarbeid :

"3.7. Hoewel het niet kennelijk onredelijk is om op basis van een recente tewerkstelling waarvan enkel inkomsten van iets meer dan een maand voorliggen te stellen dat de bestaansmiddelen noch stabiel noch regelmatig zijn, komt het kennelijk onredelijk voor om abstractie te maken van de vorige bronnen van inkomsten bij het bepalen of inkomsten stabiel en regelmatig zijn, om de eenvoudige reden dat de bestaansredenen van de vorige inkomsten, zijnde tewerkstelling of arbeidsongeschiktheid, beëindigd is. Gelet op bovenvermelde inkomens vanaf 31 mei 2017 tot heden, die door de verzoekende partij werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, kon de verwerende partij niet op kennelijk redelijke wijze oordelen dat niet aangetoond is dat de echtgenoot over stabiele inkomsten beschikt, onder de enkele motivering dat de huidige bestaansmiddelen noch stabiel, noch regelmatig zijn gelet op de recente tewerkstelling. Er wordt immers aangetoond dat haar echtgenoot over een langere periode een inkomen had en heeft.

De Raad merkt tevens op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft, doch wel of deze over stabiele inkomsten beschikt en in casu kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de gezinshereniger heeft aangetoond er via interimarbeid, (aanvullende) werkloosheidsuitkeringen en een arbeidsongeschiktheidsuitkering, in te slagen op een standvastige wijze een inkomen te verwerven. Het loutere feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet elke maand een gelijk loon ontving en het feit dat de bronnen van inkomsten variëren, doet hieraan geen afbreuk." (RvV nr. 208 513, 31 augustus 2018)

Deze redenering is a fortiori van toepassing op verzoekster, nu zij enkel dient aan te tonen dat zij in staat is zichzelf te onderhouden zonder ten laste te vallen van de openbare instellingen.

Als uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de inkomsten die de betrokkene genereert uit deze interim-arbeid toereikend en stabiel zijn, dan is dit voldoende. Met andere woorden: wie op regelmatige basis als interim-arbeider werkt en zich hiermee een stabiel inkomen verschaft komt wel degelijk in aanmerking. Wie daarentegen slechts sporadisch werkt en geen blijk kan geven van enige stabiliteit in de inkomsten die hiermee verworven worden komt niet in aanmerking. Een andere interpretatie zou immers strijdig zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie over 'reële en daadwerkelijke arbeid'.

Indien we kijken naar de professionele loopbaan van verzoekster, dan blijkt duidelijk dat zij reeds over een langere periode aan de slag is als interim-werkkracht. Hiervan legde zij ook de nodige bewijzen voor, waarmee verwerende partij echter geen rekening hield. Het feit dat verzoekster reeds lange tijd werkt als interim, toont het stabiele karakter aan van haar tewerkstelling. Verwerende partij diende ook te kijken naar verzoeksters professionele verleden, in plaats van louter te poneren dat een interimcontract op eenvoudige wijze kan opgezegd worden, waardoor de bestaansmiddelen naar de toekomst toe niet gegarandeerd zouden zijn. Uit verzoeksters loopbaan blijkt immers dat zij altijd probleemloos aan de slag kon gaan, en haar tewerkstelling dus wel degelijk een stabiel karakter vertoont.

Verwerende partij bleef hier in gebreke, waardoor artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt. Bovendien handelt zij kennelijk onredelijk door abstractie te maken van verzoeksters werkverleden.

Ten slotte beging verwerende partij een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Zorgvuldig handelen houdt immers in dat de bestuurlijke overheid alle nodige kennis verwerft over de relevante feitelijke gegevens. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. In casu gebeurde dit niet. Verwerende partij baseerde haar negatieve beslissing integraal en louter op het feit dat verzoekster tewerkgesteld is met een interimcontract, zonder te kijken naar haar volledige profiel, tewerkstellingskansen en vroegere professionele loopbaan. Hieruit kan geconcludeerd worden dat verwerende partij niet de vereiste minimuminspanning heeft geleverd om de nodige objectieve informatie te verwerven en alle relevante elementen te bekijken in voorliggende zaak.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden, en de bestreden beslissing vernietigd."

Verzoekster voert onder meer de schending aan van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 40 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoekster verwijst naar de memorie van toelichting waaruit blijkt dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn. Ze vervolgt dat de gemachtigde niet kon concluderen dat ze geen toereikende bestaansmiddelen heeft om zichzelf te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zou vallen, louter omdat ze tewerkgesteld is met interim-contracten en contracten van bepaalde duur. Verzoekster wijst erop dat ze het bewijs heeft geleverd van haar inkomsten van november 2017 tot februari 2019, zijnde vlak voor de bestreden beslissing. Ze wijst erop dat ze wel degelijk loonfiches heeft voor de volledige periode, nu de fiches voor de periode november 2017 tot juli 2018 in een vorige aanvraag tot inschrijving werden voorgelegd. In de periode januari en februari 2019 heeft verzoekster zowel loonfiches van "Tropical Foods" als van "Dit is wijs" voorgelegd. Verzoekster is dan ook van mening dat ze van november 2017 tot op het ogenblik van de bestreden beslissing over voldoende bestaansmiddelen beschikte om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekster concludeert dat het loutere feit dat zij "slechts" interim-arbeid heeft verricht, geen reden mag zijn om haar het verblijfsrecht te weigeren. Verzoekster citeert vervolgens uit een arrest van de Raad dat betrekking had op gezinshereniging en meer bepaald op de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad stipte hierin aan, met betrekking tot artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat moet onderzocht worden of de gezinshereniger over stabiele inkomsten beschikt, niet of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling heeft bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft. Verzoekster meent dat die redenering ook voor haar geldt, nu zij enkel dient aan te tonen in staat te zijn zichzelf te onderhouden zodat ze niet ten laste valt van de overheid. Verzoekster meent dat indien uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de inkomsten die zij genereert uit deze interim-arbeid toereikend en stabiel

zijn, dit voldoende is. Wie op regelmatige basis als interim-arbeider werkt en zich hiermee een stabiel inkomen verschaft, komt wel degelijk in aanmerking volgens haar. Verzoekster erkent dat iemand die slechts sporadisch werkt en geen blijk kan geven van enige stabiliteit in de inkomsten, niet in aanmerking komt. Ze verwijst hierbij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie over reële en daadwerkelijke arbeid. Verzoekster meent te vallen in de categorie van interim-werkkrachten die over langere tijd inkomsten kan voorleggen, zodat ze het stabiel karakter van haar inkomsten heeft aangetoond. De gemachtigde diende volgens haar te kijken naar haar professionele verleden, in plaats van louter te poneren dat een interim-contract op eenvoudige wijze kan opgezegd worden waardoor de inkomsten in de toekomst niet gegarandeerd zouden zijn. Concreet blijkt uit haar loopbaan, dat zij altijd probleemloos aan de slag kon gaan en haar tewerkstelling toch een stabiel karakter vertoont. Verzoekster concludeert dat zowel artikel 40 van de Vreemdelingenwet als het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden door abstractie te maken van haar werkverleden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 november 2018 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet als Nederlandse houder van toereikende bestaansmiddelen. Bij de aanvraag voegde zij een arbeidscontract, drie recente loonstroken en een bewijs van een ziekteverzekering blijkens de bijlage 19. Voor het nemen van de beslissing maakte verzoekster nog bijkomende stukken over.

Het wordt niet betwist dat wat betreft haar tewerkstelling de volgende stukken voorlagen:

- *“een uitzendovereenkomst FASE A met uitzendbeding van 24 november 2017 (Onderwijs Dynamiek B.V.)*
- *een uitzendovereenkomst met uitzendbeding Fase 1 & 2 van 30 augustus 2018 bij “Dit is Wijs”,*
- *een arbeidsovereenkomst oproepkracht van bepaalde tijd van 6 september 2018 bij Beware Brede School*
- *loonbrieven van “Onderwijs Dynamiek” voor de periodes van 27 november 2017 tot 23 april 2018; van 6 augustus 2018 tot 16 september 2018; van 17 december 2018 tot 23 december 2018.*
- *loonbrieven van “Beware Brede School” voor de periode van september 2018 tot en met december 2018;*
- *loonbrieven van “Dit is Wijs” voor de periode van november 2018 tot en met februari 2019;*
- *loonbrieven van “Tropical Foods” voor de maanden januari en februari 2019”.*

De gemachtigde heeft deze stukken geanalyseerd en is van oordeel dat gezien de aard van de contracten en dus van de inkomsten en de onzekere arbeidsverhouding van verzoekster ten aanzien van haar werkgevers, haar bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zijn om te kunnen stellen dat er bewezen is dat zij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel. Daarbij verduidelijkt de gemachtigde dat verzoekster werkt op basis van ofwel een uitzendovereenkomst, een arbeidsovereenkomst met uitzendbeding of een arbeidsovereenkomst als oproepkracht voor een bepaalde tijd. Dergelijke contracten houden in dat gedurende een beperkte periode tewerkgesteld wordt en die tewerkstelling kan worden stopgezet als er geen werk meer is, er problemen zijn met de uitzendkracht, of deze ziek is of elders gaat werken. Dit impliceert voor de gemachtigde een onzekere arbeidssituatie. Verder valt de gemachtigde over het feit dat niet duidelijk is of verzoekster nog werkt bij “Onderwijs Dynamiek”, omdat er geen loonbewijzen meer voorlagen van na 23 december 2018. Hij erkent evenwel dat ook nog loonstroken zijn voorgelegd van “Tropical Foods”, maar opnieuw stelt hij zich de vraag of die tewerkstelling met een uitzendbeding is of als oproepkracht.

De Raad stelt vast dat er niet redelijkerwijs kan betwist worden dat de gemachtigde het verblijf weigert aan verzoekster omdat de tewerkstelling die ze heeft aangetoond steunt op interim-arbeid en dus omwille van de aard van de tewerkstelling. De gemachtigde heeft duidelijk hiervan een punt gemaakt door er herhaaldelijk op te wijzen dat nu verzoekster werkte met ofwel een uitzendovereenkomst, een arbeidsovereenkomst met uitzendbeding of een arbeidsovereenkomst als oproepkracht voor een bepaalde tijd dit volgens hem een onzekere arbeidssituatie is. Ook bij de meest recente tewerkstelling, zijnde de meest recente loonfiches van de tewerkstelling bij “Tropical Foods”, acht de gemachtigde het cruciaal te weten of dit opnieuw tewerkstelling met een uitzendbeding is of als oproepkracht.

Ook uit de nota in het administratief dossier, opgesteld door dezelfde attaché op de dag van het nemen van de beslissing, is de conclusie duidelijk: *“bijlage 20 gezien de regelmatige en stabiele inkomsten niet genoeg verzekerd zijn door de aard van de tewerkstelling”*. Ook al mag de gemachtigde bij de beoordeling van het voldoende karakter van de bestaansmiddelen, rekening houden met de aard van de tewerkstelling, zoals uitdrukkelijk voorzien in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, vereist dit artikel

dat wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich niet louter op de aard van de tewerkstelling mag baseren, maar moet rekening houden met de gehele persoonlijke situatie van de unieburger, zijnde in casu de Nederlandse verzoekster, en dus ook met de regelmaat van de voorgelegde inkomsten.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde dit niet heeft gedaan. Bovendien blijkt verzoekster in casu een regelmatige tewerkstelling te kunnen voorleggen van november 2017 tot februari 2019, zijnde amper een maand voor het nemen van de bestreden beslissing. Er blijken vele loonbrieven voorgelegd bij drie verschillende werknemers van november 2017 tot april 2018 en van augustus 2018 tot en met februari 2019. Geheel ten overvloede blijkt inderdaad, zoals verzoekster aanvoert, dat het administratief dossier daarnaast ook nog loonbrieven bevat voor de ontbrekende maanden mei 2018 tot en met juli 2018. Verzoekster stipt geheel terecht naar analogie in het kader van de invulling van de vereiste van “stabiele en regelmatige inkomsten” aan dat de Raad reeds heeft gewezen op het feit dat moet onderzocht worden of de gezinshereniger over stabiele inkomsten beschikt, niet of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling heeft bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft. Het feit dat een unieburger werkt onder de vorm van een uitzendovereenkomst, een arbeidsovereenkomst met uitzendbeding of een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur houdt op zich niet in dat de toekomst van de bestaansmiddelen onvoldoende is gegarandeerd. Zoals verzoekster terecht aanstipt, vereist de wet dat met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie wordt rekening gehouden en dus ook met haar in casu regelmatige werkverleden sedert november 2017. Het louter opsommen van de arbeidsovereenkomsten en de loonbrieven, betekent op zich niet dat de gemachtigde aan de voortdurende aaneenschakeling en/of overlapping van die loonbrieven een redelijk gewicht heeft toegekend.

De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde in casu op kennelijk onredelijke wijze, en zonder rekening te houden met de (gehele) persoonlijke situatie van de unieburger zoals de regelmaat van de tewerkstelling, tot zijn conclusie is gekomen dat louter gezien de aard van de contracten en daaruit voortvloeiende onzekerheid die eigen is aan elk soort uitzendarbeid, de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zouden zijn om aan te tonen dat verzoekster kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel. De door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief is kennelijk onredelijk.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

In de nota stipt verweerder aan dat uit de lezing van de beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met alle documenten die verzoekster, al dan niet in een vorige aanvraag, neerlegde. Op basis van die documenten besloot de gemachtigde evenwel dat de tewerkstelling uitsluitend kadert in uitzendarbeid, die kan stopgezet worden zonder opzegtermijn zodat verzoekster zich in een zeer onzekere arbeidssituatie verkeert. Verweerder acht dit standpunt niet kennelijk onredelijk. De Raad erkent dat uitzendarbeid op zich uiteraard meer onzekerheid inhoudt dan voltijdse arbeidscontracten, doch wees er supra op dat niet enkel met de aard van de tewerkstelling mag rekening gehouden worden maar dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet vereist dat men rekening houdt met de persoonlijke situatie van de unieburger, waarbij ook rekening moet worden gehouden met de regelmaat ervan. Waar verweerder stelt dat verzoekster geregeld op een andere plaats tewerk moet gaan, is dit uiteraard eigen aan uitzendarbeid, die op zich niet alleen daarom kan uitgesloten worden aangezien de wet voldoende en regelmatige inkomsten vereist, doch niet dat die inkomsten van eenzelfde werkgever moeten komen. Waar verweerder in de nota nog stelt dat de interim-contracten niet altijd opeenvolgend zijn, blijkt dat dit een a posteriori motief is en dat het administratief dossier bovendien loonfiches bevat voor alle maanden tussen november 2017 en februari 2019, waarbij ook in verschillende maanden meerdere loonfiches van verschillende werkgevers voorliggen. Verweerder stelt terecht dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vereiste van de voldoende bestaansmiddelen over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt waarop de Raad enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. De Raad kan evenwel vaststellen dat de gemachtigde die ruime appreciatiebevoegdheid in casu op kennelijk onredelijke wijze heeft uitgeoefend, om de voormelde redenen. Verweerder stelt verder dat de gemachtigde het verblijf niet louter heeft geweigerd omdat de inkomsten uit interim-arbeid voorkomen, maar hij ook heeft laten gelden dat niet duidelijk was of verzoekster op het moment van de beslissing nog werkte voor “Onderwijs Dynamiek” omdat er maar loonfiches werden neergelegd tot december 2018. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde in de beslissing erkent dat ook nadien nog

loonfiches werden voorgelegd van de werkgever "Tropical Foods" maar hij wederom valt over het feit dat hij niet kan nagaan of verzoekster daar ook met een uitzendbeding werkt of als oproepkracht, zoals verweerder in de nota ook aanstipt. Zoals supra gesteld blijkt ook uit de synthesenota van dezelfde datum van dezelfde attaché dat de bijlage 20 is afgegeven "*gezien de regelmatige en stabiele inkomsten niet genoeg verzekerd zijn door de aard van de tewerkstelling*". Hieruit blijkt dat de aard van de tewerkstelling determinerend was en blijkt niet, noch uit de motieven van de beslissing, dat met de regelmaat van de inkomsten werd rekening gehouden. Waar verweerder ingaat op het door verzoekster geciteerde arrest van de Raad en aanstipt dat er in de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking bestaat, kan hij gevolgd worden. Echter verweerder vervolgt dat het arrest niet op haar situatie kan betrokken worden, omdat er in die zaak niet enkel sprake was van interim-arbeid, maar ook van aanvullende werkloosheidsuitkering en arbeidsongeschiktheidsuitkering, terwijl er thans "enkel" inkomsten uit uitzendarbeid voorliggen. De Raad kan bezwaarlijk volgen dat een dossier sterker zou zijn waarin naast interim-arbeid ook nog werkloosheidsuitkeringen en arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voorliggen, terwijl verzoekster thans van november 2017 tot vlak voor het nemen van de bestreden beslissing regelmatige inkomsten uit uitzendarbeid of een arbeidscontract van bepaalde duur kon voorleggen. Verweerder stelt nog dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met alle stukken van verzoekster die teruggaan tot november 2017, maar herhaalt dat uitzendopdrachten ten allen tijde kunnen stopgezet worden, zodat de gemachtigde dit terecht heeft aangehaald in de beslissing. Zoals supra reeds aangehaald betekent het vermelden van de loonbrieven en arbeidsovereenkomsten niet dat men, bij de analyse of er voldoende bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat men ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel, op redelijke wijze naast de aard van de tewerkstelling ook met de regelmaat ervan heeft rekening gehouden. De Raad leest in de beslissing niet dat de continuïteit van de loonbrieven is meegewogen in de analyse, hetgeen cruciaal is voor de beoordeling van de regelmaat van de inkomsten zoals artikel 40 van de Vreemdelingenwet vereist.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan de supra vastgestelde onwettigheid.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster een nuttige verwijzing maakt, weliswaar naar analogie in het kader van vrij verkeer van werknemers, naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zijn principearrest Levin van 23 maart 1982, zaak C-53/81 heeft het Hof in punt 15 aangaande deeltijdarbeid het volgende gesteld: "*Aangezien deeltijdarbeid, ofschoon eventueel minder inkomen opleverend dan wat als bestaansminimum wordt beschouwd, voor velen een doeltreffend middel is om hun levensvoorwaarden te verbeteren, zou het nuttig effect van het gemeenschapsrecht worden ondergraven en de verwezenlijking van de doelstellingen van het Verdrag in gevaar worden gebracht indien het genot der uit hoofde van het vrije verkeer van werknemers toegekende rechten zou worden voorbehouden aan personen die met een volledige dagtaak een loon verdienen dat tenminste gelijk is aan het in de betrokken sector gewaarborgde minimumloon.* (eigen onderlijnen)" Het Hof van Justitie nuanceerde in punt 17 als volgt: "*Opgemerkt zij echter dat, hoewel deeltijdarbeid niet buiten het toepassingsgebied van de bepalingen betreffende het vrije verkeer van werknemers valt, deze bepalingen slechts gelden voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken. Uit de formulering van het beginsel van het vrije verkeer van personen en uit de plaats van de daartoe betrekkelijke bepalingen in de gehele systematiek van het Verdrag blijkt dat deze bepalingen het vrije verkeer slechts waarborgen aan personen die een bezigheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten.* (eigen onderlijnen)"

Eveneens geheel ten overvloede is het nuttig te verwijzen naar de richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van de Europese Commissie van 3 april 2014 COM (2014) 210 final. In het kader van gezinshereniging geldt immers ook de voorwaarde van de stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten, die moeten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel van de sociale bijstand. Volgens die richtsnoeren kan de indiener het bewijs leveren dat een bepaalde hoeveelheid inkomsten beschikbaar is en naar verwachting met regelmaat beschikbaar zal blijven. Over het algemeen moet volgens deze richtsnoeren een permanent arbeidscontract daarom worden beschouwd als voldoende bewijs. Maar tegelijk spoort de Commissie de lidstaten aan "*om rekening te houden met de situatie op de arbeidsmarkt, aangezien permanente arbeidscontracten wellicht steeds minder gebruikelijk worden, zeker aan het begin van een arbeidsrelatie. Als een indiener bewijs van een ander type arbeidscontract verstrekt, bijvoorbeeld een tijdelijk contract dat kan worden verlengd, worden de lidstaten aangespoord het verzoek niet automatisch vanwege de aard van het contract af te wijzen. In dergelijke gevallen is een beoordeling van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval noodzakelijk.*"

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES